

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120313735
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120313735.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyiho a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: Slovak Estate s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tallerova 4, IČO: 50 050 907, právne zastúpeného Advokátska kancelária VASIL' & partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Žižkova 4D, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Trenčiansky samosprávny kraj, so sídlom v Trenčíne, K dolnej stanici 20A, IČO: 36 126 624, o zaplatenie 1.710,99 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. októbra 2021, č. k. 21C/19/2021-91, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom výrokom I. súd žalobu žalobcu zamietol a výrokom II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.710,99 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 12.05.2020 do zaplatenia. V žalobe uviedol, že je podielovým spoluvlastníkom (podiel o veľkosti 1/5 k celku) nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. H., obec J. L., okres J. L., evidovanej na LV č. XXXX, ako pozemok, parcela reg. "E" č. XXX/X, o výmere 701 m², orná pôda. Z voľne dostupných zdrojov je nesporné, že predmetná parcela je zastavaná cestnou komunikáciou III. triedy č. XXXX, ktorá je v správe žalovaného. Vzhľadom k tejto skutočnosti teda dochádza k užívaniu jeho majetku žalovaným, u ktorého vzniká v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k uvedenému predstavuje dlh žalovaného voči žalobcovi za užívanie predmetnej nehnuteľnosti od 19.02.2018 do 11.05.2020 (813 dní) sumu 1.710,99 eur, pričom táto bola určená ako 10 % hodnoty predmetných nehnuteľností ročne a hodnota nehnuteľností bola určená ako priemer cien stavebných pozemkov, resp. zastavaných pozemkov v k. ú. H., resp. okolitých obciach.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov, z ktorej vyplýva, že daný skutkový stav zastavania pozemku cestnou komunikáciou vylučuje možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia za jeho užívanie, keďže ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktorá je jednorazovou náhradou a neexistuje ustanovenie všeobecne záväzného predpisu, ktoré by bránilo tomuto záveru. Žalobca so zreteľom na právny charakter predmetnej nehnuteľnosti si preto mohol uplatňovať len jednorazovú formu náhrady za zriadenie vecného bremena. Vzniesol námietku premlčania nároku náhrady za vecné bremeno, nakoľko premlčacia doba v danom prípade začala plynúť od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky. Trojročná

všeobecná premlčacia doba uplynula dňom 02.07.2012, pričom žaloba zo strany žalobcu na súde bola podaná až v roku 2021, teda po márnom uplynutí zákonom určenej premlčacej doby.

3. Súd citoval ustanovenie čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, čl. 11 ods. 4 Ústavného zákona č. 23/1991 Z. z., § 128 ods. 2, § 151 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z. z., § 100 ods. 1, 2 a § 101 Občianskeho zákonníka, v súvislosti s čím uviedol, že v predmetnej veci nebolo medzi stranami sporné, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti v podiele 1/5 k celku a že predmetná parcela je zastavaná cestnou komunikáciou III. triedy č. XXXX, ktorá je v správe žalovaného. Rovnako nebolo sporné, že zastavaná plocha cestného telesa nepredstavuje celú výmeru parcely č. 236/1, žalobca ale žiadal náhradu za užívanie celej parcely, pretože po krajoch cesty sú len úzke pásy, ktoré nemožno žiadnym spôsobom využiť.

4. Zo zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že tento bol prijatý za účelom usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku. Z uvedených dôvodov nemožno pri jeho výklade aplikovať iný špeciálny právny predpis. Ustanovenie § 4 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území, nemožno chápať tak, že by vlastníkovi pozemku do pridelenia náhradného pozemku, resp. do vykonania pozemkových úprav nevzniklo právo na poskytnutie náhrady za vecné bremeno, ktorým je jeho pozemok zaťažený zo zákona, nakoľko by bolo v rozpore so zásadou ochrany vlastníckeho práva, ak by vlastníkovi pozemku neprislúchala náhrada za zákonom zriadené vecné bremeno zaťažujúce jeho pozemok. V konaní však zostalo sporné, či žalobcovi prislúcha za zriadenie zákonného vecného bremena jednorazové plnenie, alebo opakujúce sa plnenie. Aj keď zákon č. 66/2009 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 tohto zákona vzniká za náhradu, je potrebné v tejto súvislosti vychádzať aj z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a z čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Vecné bremeno vzniká in rem a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na zmenu vlastníctva, a tak nemožno jeho vznik posudzovať samostatne u každého vlastníka zaťaženého pozemku. Z uvedeného potom vyplýva, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová, a teda nemá charakter opakovaného plnenia (renty).

5. Predmetný pozemok, parcela č. 236/1, bol zaťažený vecným bremenom až nadobudnutím účinnosti zákona č. 66/2009 Zb., teda od 01.07.2009. Žalobca sa stal vlastníkom podielu tohto pozemku v roku 2017. Účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z. sa vlastník stavby, cestného telesa (žalovaný), stal oprávneným užívateľom pozemku, predmetná komunikácia bola na mieste od cca šesťdesiatich rokov. Toto vylučuje možnosť žalobcu domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia za jeho užívanie, keďže ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktorá je jednorazovou náhradou a neexistuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo tomuto záveru. Ďalej uviedol, že vlastníkovi pozemku náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva patrí v zmysle ochrany základných práv a slobôd, táto ochrana sa však musí poskytovať v medziach zákona a niet dôvodu, aby sa v danej veci vylúčilo použitie inštitútu premlčania, nakoľko ide o majetkové právo, ktoré podlieha premlčaniu (§ 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom zriadeným zákonom podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka, a to z toho dôvodu, že nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom ustanovené osobitná premlčacia doba a všeobecná premlčacia doba plynie od dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Premlčacia doba v danom prípade začala plynúť od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. a uplynula dňom 02.07.2012. Žaloba zo strany žalobcu na súde bola podaná 05.06.2020, teda po márnom uplynutí zákonom určenej premlčacej doby. Preto súd prvej inštancie námietku premlčania, vznesenú zo strany žalovaného, považoval za dôvodnú. Z uvedených dôvodov žalobu žalobcu zamietol a nezaoberal sa ďalšími námietkami žalovaného. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že je nespornou skutočnosťou, že žalovaný ako VÚC a jeho obyvatelia využívajú spornú nehnuteľnosť, resp. jej časť ako verejnú komunikáciu, a to bez akejkoľvek dohody so žalobcom alebo jeho právnym predchodcom, nakoľko v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo ku dňu účinnosti tohto zákona k predmetnej nehnuteľnosti vecné bremeno v prospech žalovaného. Čo sa týka charakteru tohto vecného bremena, z jednotlivých ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva, že toto má byť zriadené

len dočasne, pričom náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v tomto prípade predstavuje náhradu za obdobie do vykonania konečného usporiadania vlastníckych vzťahov k predmetným pozemkom. Napriek skutočnosti, že užívanie pozemku zo strany žalovaného predstavuje jednoznačne obmedzenie vlastníckeho práva, zákon č. 66/2009 Z. z. neustanovuje žiadnu konkrétnu formu, v akej forme by mala byť vlastníčkovi pozemku poskytnutá náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva. Z ust. § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva teda dočasnosť vecného bremena, ktoré vzniklo na základe zákona č. 66/2009 Z. z., pričom zákon ponecháva dosiahnutie konečného usporiadania vlastníckych vzťahov zaťažených pozemkov na iniciatíve oprávneného z vecného bremena, a práve v dôsledku tejto skutočnosti nie je možné určiť, ako dlho bude obmedzenie vlastníckeho práva trvať. Teda pri vzniku vecného bremena vzhľadom na neurčitú dĺžku jeho trvania, nie je možné ani spravodlivo určiť výšku prípadnej jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena. Ak by sa prijal napadnutý záver súdu prvej inštancie o jednorazovom charaktere náhrady, práve poskytnutím jednorazovej náhrady za popísaných okolností by oprávnený z vecného bremena (v tomto prípade žalovaný - vyšší územný celok) nebol žiadnym spôsobom motivovaný k definitívnemu doriešeniu vzniknutej situácie, čo by len podporovalo stav právnej neistoty na oboch stranách konfliktných záujmov. Poukázal na to, že v jednotlivých súdnych konaniach sa sudy už zaoberali otázkou, či je v prípade obmedzenia vlastníckeho práva v dôsledku vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. možné poskytnúť vlastníčkovi pozemku náhradu za zriadenie vecného bremena aj vo forme opakovaného plnenia alebo iba jednorazovo, pričom v uvedenej otázke sa rozhodovacia prax súdov prikláňa k možnosti poskytnutia náhrady aj vo forme opakovaného plnenia. Ide napríklad o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo/2/2014 z 23.04.2015, ďalej rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29.05.2018, sp. zn. 3Co/105/2007, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26.03.2019, sp. zn. 13Co/320/2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 18C/23/2013 z 27.10.2016. Ďalej uviedol, že vo vzťahu k uplatňovanému nároku žalobcu sa síce uplatňuje všeobecná trojročná premlčacia doba v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ako to konštatoval súd prvej inštancie, avšak súd prvej inštancie z tejto správnej argumentácie vyvodil nesprávne závery o premlčaní žalobcovho nároku vzhľadom na nesprávny výklad ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. Napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu nezohľadňuje ani konštantnú judikatúru ESLP (napríklad AGOSI proti UK), v zmysle ktorej je potrebné dbať, aby poskytnutím náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva bola docieľaná spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami verejného záujmu a záujmu jednotlivca a zohľadnené konkrétne okolnosti jednotlivých obmedzení vlastníckeho práva. Závery napadnutého rozhodnutia s uvedenými požiadavkami absolútne nekorešponujú, pretože žalobca je povinný strpieť užívanie jeho nehnuteľnosti bez akejkoľvek náhrady a aj vyhlíadky na usporiadanie vlastníckych vzťahov z iniciatívy oprávneného.

7. V priebehu odvolacieho konania doplnil žalobcu na podporu svojej argumentácie aj odkazom na aktuálne rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 18.01.2022, sp. zn. 2049/21 a citoval aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/52/2009 zo dňa 31.01.2011, v ktorom prípade najvyšší súd uviedol, že vlastníčok pozemku je povinný strpieť obmedzenie svojho vlastníckeho práva tým, že jeho pozemok je užívaný pre potreby všetkých ako verejné priestranstvo, ale za náhradu.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, pričom odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a na ktoré v podrobnosti odkazuje, a len na zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné:

10. Otázkou, či vlastníčok pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia, sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. uznesenie sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.08.2019, uznesenie sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, uznesenie sp. zn. 1Cdo/99/2019 zo dňa 26.01.2022), v ktorých rozhodnutiach Najvyšší súd Slovenskej republiky

dospel k záveru, že pokiaľ vlastník pozemku nemal k 1. júlu 2009 s obcou, ktorá na jeho pozemku nadobudla vlastníctvo stavby podľa osobitného predpisu (napr. zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v z.n.p.) zmluvne dohodnuté iné právo, vzniklo mu týmto dňom právo na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie jeho vlastníckych práv vecným bremenom zriadeným podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky. Na premlčanie tohto práva vlastníka zaťaženého pozemku za takú náhradu sa vzťahovala všeobecná premlčacia doba troch rokov (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá začala plynúť uvedeným dňom (uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 8Cdo/17/2019 z 30.11.2020).

11. V citovanom rozhodnutí Najvyšší súd SR uviedol, že ustanovenia § 4 ods. 1, 2 zák. č. 66/2009 Z. z. ...“označili oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno; ide tu o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. Stavbami sú predovšetkým cestné komunikácie, materské školy, cintoríny, parky a ďalšie všeobecne prospešné zariadenia, ktoré boli vybudované pred rokom 1989. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Zákonodarcia prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. ustanovil mechanizmy, ktorými možno dosiahnuť usporiadanie medzier vo vlastníckych vzťahoch nedoriešených za predchádzajúceho spoločenského režimu.

12. Tak, ako zákon č. 182/1993 Z. z., ani zákon č. 66/2009 Z. z. *expressis verbis* neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2003 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, treba vychádzať z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ust. § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr (v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/89/2008) uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazov na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok.

13. Rovnako tak aj v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je namiesto primeraná náhrada. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pozemkov pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/2/2014)

14. Pokiaľ judikatúra najvyššieho súdu, akceptovaná ústavným súdom, dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo *ex lege* jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, to isté platí aj v prípade vecného bremena zriadeného podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky (ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností) vyjadrené v právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor nie sú žiadne presvedčivé argumenty.

15. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/49/2014 (R 73/2016) konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybným majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká *in rem*, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Podstatu tohto právneho názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012.

Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa charakteru finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili. Takto ustálený právny názor neovplyvnil ani Nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015.“

16. Rovnaký názor Najvyšší súd SR zaujal napr. aj v uznesení sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.08.2019, v ktorom vyslovil, že ...“ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak plne v súlade s ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR.

18. Odvolacie námietky žalobcu tak neboli dôvodné, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný a ktorému by inak patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nárok na náhradu týchto trov nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).